

- 2) Je třeba článek 45 SFEU vykládat v tom smyslu, že má přímý účinek ve vztazích mezi jednotlivci rovněž v situaci, jako je ta v projednávané věci, v důsledku čehož soukromí věřitelé musí snést snížení nebo úplnou ztrátu hodnoty pohledávky vůči dlužníkovi, který se přestěhoval do zahraničí?

(¹) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2012, ECLI:EU:C:2012:704.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Korkein oikeus (Finsko) dne 22. prosince 2017 –
Vantaan kaupunki v. Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy**

(Věc C-724/17)

(2018/C 083/21)

Jednací jazyk: finština

Předkládající soud

Korkein oikeus

Účastníci původního řízení

Navrhovatel v řízení o kasačním opravném prostředku: Vantaan kaupunki

Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku: Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

Předběžné otázky

- 1) Rozhoduje se o otázce o tom, kdo odpovídá za náhradu škody způsobené jednáním, které je v rozporu s článkem 101 SFEU, přímým použitím tohoto článku, nebo podle vnitrostátních předpisů?
- 2) Pokud jsou osoby povinné k náhradě škody určovány přímo na základě článku 101 SFEU: Odpovídají za náhradu ti, kdo spadají pod pojem „podnik“ uvedený v tomto ustanovení? Použijí se na určení osob povinných k náhradě škody stejné zásady, které Soudní dvůr použil k určení odpovědných osob ve věcech pokut a podle kterých může být odpovědnost založena zejména na příslušnosti k téže hospodářské jednotce nebo na hospodářské návaznosti?
- 3) Pokud se osoby povinné k náhradě škody určují podle vnitrostátních předpisů členského státu: Je vnitrostátní právní úprava, podle níž společnost, která po nabytí veškerých akcií společnosti, která se účastnila kartelové dohody, jež je v rozporu s článkem 101 SFEU, tuto společnost zrušila a pokračovala v její podnikatelské činnosti, neodpovídá za škodu, která byla způsobena jednáním zaniklé společnosti omezujícím hospodářskou soutěž, ačkoli získání náhrady škody od zaniklé společnosti by bylo prakticky nemožné nebo nadměrně obtížné, v rozporu s požadavkem efektivity zakotveným unijním právem? Brání požadavek efektivity výkladu vnitrostátního práva členského státu, podle kterého je jako předpoklad odpovědnosti za škodu vyžadováno, aby k přeměně společnosti uvedeným způsobem došlo v rozporu se zákonem nebo uměle za účelem obejít povinnost nahradit škodu podle práva hospodářské soutěže nebo jiným nekalým způsobem, nebo alespoň aby daná společnost při uskutečňování přeměny o narušení hospodářské soutěže věděla nebo musela vědět?

Žaloba podaná dne 22. prosince 2017 – Evropská komise v. Řecká republika

(Věc C-729/17)

(2018/C 083/22)

Jednací jazyk: řečtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: E. Tserepa-Lacombe, H. Støvlbæk, zmocněnci)

Žalovaná: Řecká republika

Návrhová žádání žalobkyně

Evropská komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Řecko tím, že omezilo právní formu vzdělávacích zařízení pro mediátory na neziskové společnosti, které musí být zřízeny alespoň jednou advokátní komorou a alespoň jednou obchodní komorou v Řecku, v souladu se zákonem č. 3898/2010 a nařízením prezidenta č. 123/2011, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 49 SFEU a čl. 15 odst. 2 písm. b) a c) a čl. 15 odst. 3 směrnice 2006/123/ES⁽¹⁾;
- určil, že Řecko tím, že podmiňuje postup pro uznávání akademických kvalifikací uložením dodatečných požadavků týkajících se obsahu osvědčení a uložením kompenzačních opatření bez předchozího posouzení skutečných rozdílů a tím, že zachovává v platnosti ustanovení, která vedou k diskriminaci, neboť vyžadují od žadatelů o akreditaci jako profesionální mediátoři, kteří mají akreditaci, kterou získali v zahraničí nebo od akreditovaných zahraničních vzdělávacích zařízení po ukončení odborného vzdělání absolvovaného v Řecku, aby měli zkušenost spočívající v účasti alespoň na třech mediáčních řízeních, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 49 SFEU a článků 13, 14 a čl. 50 odst. 1 a přílohy VII směrnice 2005/36/ES⁽²⁾;
- uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1. Porušení práva na svobodu usazování zaručeného článkem 49 SFEU a čl. 15 odst. 2 písm. b) a c) směrnice 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu.

Článek 5 odst. 1 zákona 3898/2010 a související nařízení prezidenta č. 123/2011 stanoví, že společnosti, které poskytují odborné vzdělání v oboru mediace, musí mít výlučně právní formu neziskové společnosti, které jsou zřízeny alespoň jednou advokátní komorou a alespoň jednou obchodní komorou v Řecku, a provozování jejich činnosti podléhá povolení, které vydává orgán uvedený v článku 7 tohoto zákona.

Tato omezení se týkají jak poskytovatelů služeb, kteří se hodlají usadit poprvé v Řecku, tak poskytovatelů služeb, kteří se tam hodlají usadit formou zřízení dceřiné společnosti.

Žádná fyzická nebo právnická osoba, jiná než advokátní komory a obchodní komory, nesmí založit vzdělávací zařízení pro vzdělávání mediátorů, kteří na základě tohoto odborného vzdělání mohou absolvovat zkoušku za účelem získání akreditace jako profesionální mediátor v Řecku, pokud tato osoba nemá podporu advokátní komory a obchodní komory Řecka.

Mimoto jakýkoli poskytovatel služeb, jehož současná právní forma není nezisková, je v zásadě vyloučen z možnosti poskytovat za úhradu školného uchazečům o vzdělání v oboru mediace odborné vzdělání, na jehož základě by tito uchazeči mohli absolvovat zkoušku za účelem získání akreditace jako profesionální mediátor v Řecku.

Konečně, každému vzdělávacímu zařízení pocházejícímu z jiného členského státu, které má zájem poskytovat dotčenou službu za zaplacení školného studenty, kteří se zapíší do vzdělávacích kurzů pro mediátory, je ve skutečnosti bráněno ve vstupu na řecký trh a ve zřízení vedlejšího zařízení ve formě dceřiné společnosti, pokud jeho současná právní forma není nezisková a jeho volba dceřiné společnosti se neomezuje na neziskové zařízení.

Komise má za to, že výše uvedené právní předpisy představují omezení práva na svobodu usazování, jak je zakotveno v článku 49 SFEU a v čl. 15 odst. 2 písm. b) a c) směrnice 2006/123/CE o službách na vnitřním trhu.

Takové omezení nespadá pod výjimku stanovenou v čl. 51 odst. 1 SFEU, jelikož poskytování služeb vzdělávání mediátorů nepředstavuje činnost spjatou se státem, s výkonem veřejné moci, a zejména s „výkonem spravedlnosti“. Mimoto takové omezení není odůvodněno zájmem na ochraně kvality služeb, neboť nemá přímou souvislost s omezením právní formy vzdělávacích zařízení a vlastnictvím základního kapitálu.

2. Porušení směrnice 2005/36/ES a článku 49 SFEU o svobodě usazování.

Komise má za to, že požadavek v odstavci 2 hlavy A jediného článku ministerského nařízení č. 109088/12.12.2011, podle kterého musí osvědčení o absolvovaném odborném vzdělání v oboru mediace potvrzovat metody výuky, počet účastníků, počet a kvalifikaci školitelů, postup zkoušek a hodnocení uchazečů a prostředky k zajištění objektivitu tohoto postupu, přesahuje to, co může být požadováno, aby bylo možné posoudit úroveň odborných znalostí a kvalifikací, které by měl držitel osvědčení mít, a neumožňuje správně posoudit otázku, zda se odborné vzdělání dotyčné osoby týká předmětů, které se podstatně liší od těch, které jsou pro danou kvalifikaci vyžadovány v Řecku. Z těchto důvodů jsou podle Komise výše uvedená ustanovení v rozporu s články 13, 14, 50 a s přílohou VII směrnice 2005/36/ES.

Mimoto odstavec 5 hlava A výše uvedeného ministerského nařízení požaduje od zahraničních mediátorů s plnou odbornou kvalifikací, aby prokázali, že mají navíc zkušenost s tím, že se účastnili nejméně tří mediačních řízení předtím, než jsou jejich kvalifikace v Řecku uznány, ačkoli tento požadavek není uložen mediátorům, kteří získali své odborné vzdělání v Řecku. V důsledku toho je podle názoru Komise výše uvedené ustanovení v rozporu s článkem 13 směrnice 2005/36/CE, který stanoví, že příslušný orgán hostitelského členského státu povolí přístup k povolání za stejných podmínek, jaké se vztahují na jeho vlastní státní příslušníky, žadatelům, kteří jsou držiteli osvědčení z jiného členského státu, a je v rozporu se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v článku 49 SFEU.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36).

(²) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 6. července 2005 o uznávání odborných kvalifikací (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. 2005, L 255, s. 22).

Kasační opravný prostředek podaný dne 5. ledna 2018 MS proti usnesení Tribunálu (prvního senátu) vydanému dne 31. května 2017 ve věci T-17/16, MS v. Komise

(Věc C-19/18 P)

(2018/C 083/23)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: MS (zástupce: L. Levi, advokátka)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatel“) navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil usnesení Tribunálu ze dne 31. května 2017 ve věci T-17/16;
- v důsledku toho vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o základu žaloby, která u něj byla podána, v prvostupňovém řízení, nebo pokud má Soudní dvůr za to, že je stav řízení takový, že umožňuje vydat konečné rozhodnutí ve věci, aby vyhověl návrhovým žádáním navrhovatele předloženým v prvním stupni, a tudíž
- uznal mimosmluvní odpovědnost Komise podle článků 268 a 340 druhého pododstavce SFEU;
- nařídil předložení dokumentů prohlášených Komisí za důvěrné, které představují nezbytnou oporu pro rozhodnutí o vyloučení;
- nařídil náhradu nemajetkové újmy vyplývající z chybného jednání Komise, vyčíslené ex aequo et bono na částku 20 000 eur;
- nařídil Komisi zveřejnění omluvného dopisu pro žalobce a jeho znovuzařazení do Team Europe;